

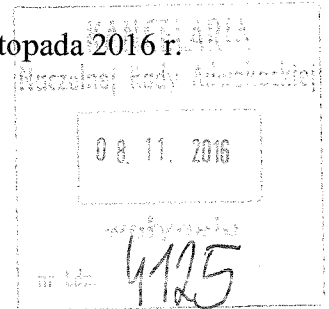

ZASTĘPCA SZEFA
KANCELARII SEJMU

Adam Podgórski

GMS-WP-173-251/16

Warszawa, dnia 3 listopada 2016 r.

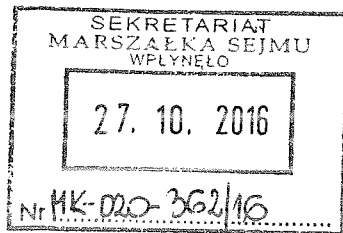
Prezes
Naczelnej Rady Adwokackiej
Pan Andrzej Zwara

Szanowny Panie Prezesie

Z upoważnienia Marszałka Sejmu, uprzejmie przekazuję – w trybie art. 58 pkt 9 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2015 r., poz. 615 ze zm.) - poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Magdalena Kochan), z prośbą o przedstawienie opinii.

Z poważaniem

Warszawa, dnia 27 października 2016 r.

Szanowny Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. oraz na podstawie art. 32 ust. 2 Uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 r. Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (M.P. z 2012 r. poz. 32, z późn. zm.) niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o zmianie ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniam panią poseł Magdalenę Kochan.

Z poważaniem,

Stanisław Neumann

USTAWA

z dnia 2016 r.

o zmianie ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci

Art. 1. W ustawie z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. poz. 195) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 2 pkt 9 otrzymuje brzmienie:

„9) niepełnosprawnym dziecku – oznacza to dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności określonym w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych albo orzeczeniem o lekkim, umiarkowanym lub znacznym stopniu niepełnosprawności;

2) w art. 5 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Jeżeli członkiem rodziny jest dziecko niepełnosprawne, świadczenie wychowawcze przysługuje na pierwsze dziecko osobom, o którym mowa w art. 4 ust. 2.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Uzasadnienie

1. Potrzeba i cel uchwalenia ustawy

Świadczenie wychowawcze jest wypłacane na ponad 52% wszystkich dzieci do 18. roku życia w Polsce. Wsparciem objętych jest 1,47 mln „pierwszych” dzieci, są wśród nich – w części – dzieci niepełnosprawne, które spełniają kryterium dochodowe 1200 zł na osobę w rodzinie. W Polsce żyje ok. 560 tys. rodzin z niepełnosprawnymi dziećmi. Wnioskodawcy są zdania, że świadczenie wychowawcze na pierwsze dziecko powinno być przyznawane wszystkim rodzinom, w których wychowywane jest niepełnosprawne dziecko – niezależnie od dochodu. Uznają przy tym, że powinno być ono wypłacane od urodzenia do ukończenia 18 roku życia dziecka, niezależnie od stopnia niepełnosprawności.

Istotą Programu „Rodzina 500+” jest objęcie świadczeniem wychowawczym możliwie jak najszerszego zakresu osób posiadających na swoim utrzymaniu dzieci, realizując tym samym trzy podstawowe cele: pronatalistyczny, inwestycji w kapitał ludzki i redukcji ubóstwa wśród najmłodszych. To oczywiste, że jakakolwiek niepełnosprawność dziecka powoduje dodatkowe, zwiększone wydatki rodziny. Dzięki wysiłkowi rodzin, często ogromnym kosztem finansowym i organizacyjnym udaje się ograniczać niepełnosprawność dziecka, lub zahamować możliwy postęp choroby. Wszystkie dzieci niepełnosprawne wymagają wsparcia, wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne, terapii, rehabilitacji itd. Dziecko z orzeczonym lekkim stopniem niepełnosprawności wymaga również znaczących, dodatkowych nakładów.

2. Rzeczywisty stan w dziedzinie, która ma być unormowana

Obecnie pomoc w postaci programu 500+ na pierwsze dziecko z niepełnosprawnością przysługuje rodzinie, w której dochód nie przekracza 1200 zł na osobę. Należy również wskazać, że definicję niepełnosprawnego dziecka określa art. 2 pkt 9 ustawy o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci. Zgodnie z ww. przepisem niepełnosprawne dziecko oznacza dziecko legitymujące się orzeczeniem o niepełnosprawności określonym w przepisach o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych albo orzeczeniem o umiarkowanym lub znacznym stopniu

niepełnosprawności. Definicja ta nie kwalifikuje do programu dziecka niepełnosprawnego w stopniu lekkim po ukończeniu 16 roku życia. Zdarzać się więc będzie, że rodzina początkowo otrzymująca świadczenie wychowawcze na dziecko niepełnosprawne, po ukończeniu przez nie 16 lat zostanie pomocy pozbawiona.

Stosowanie kryteriów zdolności do pracy przy rozpatrywaniu kwestii dotyczącej wychowania dzieci jest nieadekwatne, wydaje się wręcz krzywdzące, stygmatyzujące i dyskryminacyjne. Państwo nie powinno niejednolicie traktować dzieci niepełnosprawnych za pomocą kryteriów służących określeniu zdolności do pracy.

3. Różnica pomiędzy dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

W projekcie proponuje się dokonanie zmiany art. 2 pkt 9 oraz art. 5 ust 4 ustawy z dnia 11 lutego 2016 r. o pomocy państwa w wychowywaniu dzieci (Dz. U. poz. 195).

Wejście w życie projektowanych przepisów zmieni zasady przyznawania świadczenia wychowawczego na pierwsze dziecko w przypadku, gdy członkiem rodziny jest dziecko niepełnosprawne. Po uchwaleniu postulowanych przepisów świadczenie wychowawcze przysługiwać będzie na pierwsze dziecko niepełnosprawne, niezależnie od dochodu.

4. Skutki projektowanej ustawy

Wprowadzenie projektowanej ustawy wpłynie korzystnie na sytuację rodzin wychowujących dzieci niepełnosprawne. Ułatwi również tej części rodzin składanie wniosku o świadczenie wychowawcze (nie będzie konieczności wykazywania dochodów).

Niepełnosprawnych dzieci w Polsce jest obecnie około 250 tys., w tym ze świadczenia wychowawczego korzysta około 220 tys. Zatem koszt wprowadzenia w życie ustawy to ok 180 mln zł rocznie.

5. Oświadczenie o zgodności projektu ustawy z prawem Unii Europejskiej

Przedmiot projektowanej regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej